

Člověk a Dům

Byl jednou jeden člověk, který neměl kde bydlet. Bylo to brzy na jaře, a i když již bylo přes den docela teplo, ranní mrazíky mu ještě pěkně lezly pod kůži. Někdy se do něj tak dala zima, že se celý třásl. A bylo mu smutno.

Tu za ním přišli nějací lidé, které vůbec neznal (příjemně ho to překvapilo, vždyť kdo se dnes o vás zajímá) a řekli mu:

„Takových jako jsi ty, je hodně. A nám je to líto. Postavíme ti dům, jako jsme ho postavili už mnohým. Stavět, to my umíme.“

Člověk byl rád. Neuniklo mu, že mnozí lidé již bydlí v domě a některé dokonce slyšel říkat, že je to Otcův dům. Upřímně, moc tomu nerozuměl. Musí to být nějaký velký dům nebo bohatý otec, říkal si, když nabízí tolik příbytků, a ještě vám posílá odborníky, kteří pro vás zdarma staví.

Ale jedno věděl jistě: taková nabídka se nemá odmítnout. Zvláště když tak silně cítil, uvnitř v srdci, že by měl mít střechu nad hlavou. Že by ty lidi poslal Otec, co má ten velký dům?

Stavba začala hned. Základy byly za měsíc a dům šel nahoru opravdu rychle. Ach, tak rychle.

Během stavby člověka napadlo, že by měl také přiložit ruku k dílu.

„Co mohu dělat“, zeptal se.

„Moc ne“, odpověděli. „Stavět dům je velmi složitá záležitost, a jenom my víme, jak na to. Ale budeme tě to postupně učit podle starodávného plánu, kterému nerozumí nikdo, jenom několik Vyvolených. My stavíme podle toho, co nám řeknou.“

A tak ti hodní lidé pokračovali v díle. Práce jim šla pěkně od ruky a bylo vidět, že mají celý postup spolehlivě naučený. Zdi sem, dveře tam a na podlahu lino.

Člověk se díval, kladl jednoduché otázky a žasl, jak celá stavba do sebe zapadá.

Dům byl hotový velmi brzy, asi za šest měsíců. Ostatně, jak říkali stavitelé, déle by to ani trvat nemělo, a kdyby se jim člověk do práce moc pletl, a moc by se ptal, co a jak, takže by se Dílo protáhlo, šli by stavět jinam.

Během stavby, která tak pěkně postupovala kupředu, řemeslníci člověku nenápadně (zpočátku si to ani neuvědomoval, ale když si později celou stavbu promítal, bylo to vlastně dost často) připomínali:

„Nikdy nezapomeň, kdo ti postavil dům, a od jakých lidí to všechno máš. Především nikdy nezapomeň na Vyvolené. Bez nich jsi nikdo. Bez nich bys nikdy nic neměl. Oni všechno ví. Nikdy nedělej nic jinak, než ti říkají.“

Člověk prožíval ohromnou vděčnost. Takový krásný dům. Taková nezištnost. Žádná chyba nikde. Nikde ani chybička.

Pak přišla zima. Člověk si uvařil čaj, dal do něho med a uvelebil se v křesle, aby si konečně sám mohl prostudovat složitý plán, podle něhož mu ti zkušení stavitelé postavili dům, ve kterém teď bydlel. Chtěl to prostě jenom tak zkusit, podívat se sám na ten plán, když všichni ti Mistři byli pryč, zaneprázdnění stavěním domů pro jiné.

Víte, trochu se totiž přiučil, když přesně plnil jejich pokyny, které zase oni dostávali od Vyvolených. Ale moc jim do díla mluvit se neodvážil, to ne. Vždyť byl Nikdo a oni vypadali, že stejně všechno znají nejlépe. Alespoň to o sobě vždy říkali a zdálo se, že o tom nemají nejmenších pochyb.

Z hrnku se kouří, čaj hřeje, med voní, a náš člověk čte a čte. A přemýšlí. Snad poprvé za celou dobu, co k němu přišli ti hodní lidé, opravdu přemýšlí.

A jak tak čte ten starodávný plán a dumá nad ním, a dívá se přitom na svůj dům, najednou vidí, že dům, ve kterém bydlí, a kde je mu tak dobře, není podle plánu, který má před sebou! Dveře jsou tam, kde má být okno, a okno tam, kde stěna, a na podlahu že mělo přijít dřevo, žádné lino. Kdepak lino do Otcova domu!

Co dělat? Panebože, co dělat, když tolik toho je najednou jinak? Kdo poradí?

A ty, který čteš a chápeš, protože jsi tam již také byl nebo jsi – co bys ty poradil našemu člověku? Co má dělat?